

Čís. 5095.

Předpisů o opravných prostředcích v řízení o věcech nepatrných nelze užítí v řízení exekčním.

(Rozh. ze dne 4. června 1925, R II 143/25/2.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 5020. Podáním na Nejvyšší soud domáhal se vymáhající věřitel opravy rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. května 1925, R II 143/25/1 v ten rozum, že se dovolací rekurs odmítá pro nepřipustnost. Nejvyšší soud nevyhověl návrhu pro nedostatek podmínek §u 419 c. ř. s.

D ů v o d y:

Dovolací soud byl si při usnesení ze dne 5. května 1925 vědom toho, že vymáhaná pohledávka sama o sobě nedosahuje 300 Kč, ale nebylo zákonného důvodu, by přihlížel k částce té jako k hodnotě sporného předmětu anebo částce žádané žalobou ve smyslu §u 448 c. ř. s. Exekční řízení nezná předpisů, platících pro bagatelní řízení, nepřihlíží vůbec k výši vymáhané částky jako ke skutečnosti rozhodné pro přípustnost opravných prostředků, a nelze v něm proto užítí vzhledem k dovolacímu rekursu, jenž je přípustný podle ex. ř., ani obdobně předpisu §u 517 odstavec druhý c. ř. s.

Čís. 5096.

Ani dle vyrovnacího řádu, platného v zemích historických, ani dle nuceného mimoúpadkového pokonání, platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, není vyrovnací věřitel oprávněn, vésti za vyrovnacího řízení na jmění vyrovnacího dlužníka exekuci. Stalo-li se tak přece a věřitel obdržel na úhradu své pohledávky více, než mu náleželo, jest povinen vrátiti vyrovnacímu dlužníku tolik, oč obdržel více, nežli činila splatná kvota v době rozsudku procesního soudu prvé stolice o žalobě na vrácení přeplatku. Lhostejno, že exekuce byla povolena cizozemským soudem a vedena v cizozemsku. Výlohy exekuce nelze od přeplatku odpočítati.

(Rozh. ze dne 4. června 1925, Rv II 269/25.)

Vyrovnání o žalobcově jmění, k němuž přihlásil pohledávku i žalovaný, bylo vedeno u sedrie v Trenčíně a skončeno v ten způsob, že se žalobce zavázal zaplatiti svým věřitelům 45% ní kvotu. Žalovaný vydobyl si na základě rozsudku pro zmeškání exekuci ve Vídni zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky, jež příslušela žalobci proti Sandoru M-ovi. Poddlužník zaplatil žalovanému celkem 3.300 Kč, kdežto vyrov-

nací kvota činila pouze 2.667 Kč 06 h. Žalobu, domáhající se na žalovaném zaplacení 1.888 Kč 30 h procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud přiznal žalobci 1.521 Kč 96 h. Důvody: Vyrovnáním, jež bylo potvrzeno vyrovnacím soudem usnesením ze dne 26. března 1924, osvobozen byl dlužník, žalobce, od závazku, by žalovanému jako věřiteli zaplatil schodek, jež tento utrpěl. Žalobce byl dle vyrovnání povinen, aby zaplatil žalovanému na jeho přihlášenou a uznanou pohledávku 5.926 Kč 81 h, kvotu 45%, tedy částku 2667 Kč 06 h, z které bylo v den vynesení rozsudku (dne 5. prosince 1924) splatno 30%, což činí 1778 Kč 04 h. Že tato částka nebyla zaplacena včas, žalovaný netvrdil, naopak bylo zjištěno, že žalovanému bylo již dne 12. září 1924 poddlužníkem Alexandrem M-em splaceno na zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku žalobcovu 3.300 Kč, takže z majetku žalobcova dostalo se do majetku žalovaného o 1521 Kč 96 h více, než na kolik měl dle vyrovnání nárok. Tato částka dostala se do majetku žalovaného tím, že žalovaný obešel předpis §u 10 vyr. ř. a vymohl si povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky žalobcovy proti poddlužníku v cizině u cizozemského soudu. Práva zástavního nabytí žalovaný teprve po zahájení vyrovnacího řízení a nevztahuje se proto na toto právo předpis §u 11 vyr. ř. odstavec první. Částka 1.521 Kč 96 h nebyla žalovanému zaplacena žalobcem, nýbrž byla žalovaným vybrána cestou exekuční proti vůli žalobcově, žalovaný jest o tuto částku bezdůvodně obohacen a právem žalobce uplatňuje nárok, by mu žalovaný zaplatil, oč byl bezdůvodně obohacen. Předpis §u 67 konk. ř., který má na mysli zpeněžení majetku dlužníkovy, pro vyrovnávací řízení neplatí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Žalovaný vymohl si za vyrovnávacího řízení zavedeného o žalobcově jmění u sedrie v Trenčíně, k němuž také svou pohledávku přihlásil a které skončilo přijetím a schválením vyrovnání na 45%, u exekučního soudu ve Vídni pro svou k vyrovnávacímu řízení přihlášenou pohledávku exekuci zabavením a přikázáním k vybrání žalobcovy pohledávky, kterou tento měl ve Vídni za Sandorem M-em. V této exekuci, povolené pro celou pohledávku žalovaného, obdržel žalovaný od poddlužníka více, než činily splátky, dospělé podle schváleného mezitím vyrovnání do vydání rozsudku prvního soudce, a více, než činila vyrovnávací kvota vůbec. Byv odvolacím soudem odsouzen, vydati žalobci, oč od poddlužníka obdržel více, než mu podle vyrovnání ke dni prvního rozsudku náleželo, má žalovaný za to, že se tak stalo neprávem (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), leč přisvědčiti mu nelze. Jak podle §u 10 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. tak podle §u 18 uher. nuceného mimokonkursního pokonání, které, protože vyrovnávací řízení se konalo u sedrie v Trenčíně, přichází tu v úvahu, není možno, pokud se týče jest vyloučeno, by za vyrovnávacího řízení bylo na jmění vyrovnávacího dlužníka nabyto soudcovského zástavního neb uspokojovacího práva. Nesrovnávalo se s tímto ustanovením a bylo nepřípustno, že si žalovaný na žalobcovu jmění, to jest na pohledávku jeho za Sandorem M-em exekuci vydobyl. Dobyli-li

touto exekucí uspokojení své pohledávky a k tomu ve větší míře, než činila vyrovnávací kvota, pokud se týče splátky, dospěle ke dni prvního rozsudku, právem žalobce, protože vyrovnáním byl svých dluhů, pokud převyšovaly vyrovnávací kvotu, sprostěn (§ 53 vyr. ř. a § 61 uh. mimokonk. pokonání), domáhá se toho, co žalovaný více, než mu náleželo, na svou pohledávku obdržel, a odvolací soud nikterak nepochybil, když žalobní žádosti vyhověl a požadovanou částku, uveďa její vypočet na správnou míru, žalobci přiznal. Na věci nic nemění okolnost, že exekuce vedena byla na pohledávku v cizozemsku a že ji cizozemský soud povolil. Věsti tuto exekuci nebyl žalovaný oprávněn a nelze mu přisvědčiti, že za vyrovnávacího řízení jest přípustno věsti exekuci na jmění dlužníkovu v cizozemsku. Správně dovozuje to odvolací soud podle vyrovnávacího řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. a co se týče uherského nuceného mimokonkursního pokonání, kteréž jak řečeno přichází tu v úvahu, není v §u 67, který ustanovení konkursního řádu, jichž ve vyrovnávacím řízení použití lze, vypočítává, § 75 konkursního zákona, odpovídající §u 67 tuzemského konk. řádu, uveden. Míňení žalovaného, že z peněz, které od poddlužníka obdržel, není vzhledem k §u 1434 poslední věta obč. zák. povinen vydati žalobci částku odpovídající splátkám ke dni rozsudku prvního soudu sice jistě nesplatným, ale mu podle vyrovnání náležejícím, není správné, neboť předpoklad dotyčného ustanovení §u 1434 obč. zák., že jde o dobrovolné zaplacení dluhu ještě nedospělého, není dán. Co se týče útrat exekuce ve Vídni, nebyly právem ani tyto z peněz, které má žalovaný žalobci vydati, odečteny, ježto žalovaný vedl tuto exekuci neoprávněně (§ 74 ex. ř.).

Čís. 5097.

Dluhy podstaty jsou jen daně, připadající na dobu po vyhlášení úpadku, nikoliv však daně, připadající na dobu před vyhlášením úpadku, třebaš byly předešvány teprve po vyhlášení úpadku.

(Rozh. ze dne 5. června 1925, R II 167 25.)

Správci úpadkové podstaty byl doručen platební příkaz na zaplacení daně z příjmu za rok 1922 dne 3. prosince 1924. Na jmění dlužníka byl vyhlášen úpadek dne 9. listopadu 1922. Soud první stolice přiznal pohledávce berního úřadu vlastnost dluhu podstaty jen za měsíce listopad a prosinec 1922, nikoliv i za měsíce dřívější. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že i pohledávka za dřívější měsíce tvoří dluh podstaty. D ů v o d y: Stěžovatel zastává právní názor, že jeho přihlášená pohledávka na osobní dani měla býti celá zařazena mezi dluhy podstaty ve smyslu ustanovení §u 46 čís. 1 konk. ř., poněvadž se v tomto zákonném ustanovení praví, že dluhy podstaty jsou daně, které se stanou splatny za úpadku, což prý platí o přihlášené dani osobní proto, že platební rozkaz byl splatným dne 3. ledna 1925, tedy za úpadku. Rekursní soud sdílí tento právní názor stěžovatelův. Jest nesporno, že platební rozkaz zní na úpadce, že se týká dlužné osobní daně z příjmů jeho zaměstnanců srážkou úpadce jako zaměstnavatele za rok